

**«Όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει υπηρέτης σας και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων»
(Μκ 10:43-44).**

Για τρίτη φορά, ο Ιησούς, καθ' οδόν προς την Ιερουσαλήμ, προετοιμάζει τους μαθητές του για το επερχόμενο δράμα του πάθους και του θανάτου του, αλλά ακόμη και αυτοί οι ίδιοι που τον ακολούθησαν τόσο στενά, είναι ανίκανοι να καταλάβουν.

Μια σύγκρουση ξέσπασε ακόμη και ανάμεσά σ' αυτούς: ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης ζήτησαν να τους δοθούν τιμητικές θέσεις «στη δόξα του». Οι υπόλοιποι δέκα αγανάκτησαν και διαμαρτυρήθηκαν και η ομάδα διχάστηκε.

Ο Ιησούς λοιπόν, με υπομονή τους καλεί και τους παρουσιάζει, για μια ακόμη φορά, τη συγκλονιστική καινοτομία του μηνύματός του:

«Όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει υπηρέτης σας και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων»

Σε αυτή τη φράση από το Ευαγγέλιο του Μάρκου, η εικόνα του υπηρέτη δούλου αναδύεται έντονα φωτεινή. Ο Ιησούς μας καλεί να περάσουμε από μια στάση απλής διαθεσιμότητας μέσα στη μικρή και χωρίς ιδιαίτερη ένταση ομάδα μας, σε μια διαφορετική στάση πλήρους αφοσίωσης σε όλους, χωρίς εξαίρεση.

Είναι μια πρόταση εντελώς εναλλακτική και αντίθετη με την ανθρώπινη αντίληψη περί εξουσίας και διακυβέρνησης, η οποία ίσως γοήτευσε και τους ίδιους τους αποστόλους και αγγίζει και εμάς σήμερα.

Μήπως εκεί είναι το μυστικό της χριστιανικής αγάπης;

«Μια λέξη του Ευαγγελίου φαίνεται ότι δεν έχει ιδιαίτερη αξία για μας, χριστιανοί: η λέξη «υπηρετώ». Μπορεί να μας φαίνεται παλιομοδίτικη, ανάξια της αξιοπρέπειας του ανθρώπου σήμερα. που έχει μάθει να δίνει και να λαβαίνει. Ωστόσο, το Ευαγγέλιο εμπεριέχεται όλο σε αυτή τη λέξη, επειδή είναι αγάπη. Και να αγαπάς σημαίνει να υπηρετείς. Ο Ιησούς δεν ήρθε για να διατάζει, αλλά για να υπηρετήσει. [...] Να υπηρετούμε, να προσφέρουμε υπηρεσία ο ένας τον άλλον, αυτό είναι ο Χριστιανισμός. Και όποιος αυτό απλά το κάνει πράξη -και ο καθένας μπορεί να το κάνει- έχει κάνει τα πάντα. Και δεν είναι ένα σύνολο που αρκείται στον εαυτό του, αλλά που, επειδή είναι ο ζωντανός χριστιανισμός, απλώνει μια πυρκαγιά.»

«Όποιος θέλει να γίνει μεγάλος ανάμεσά σας, πρέπει να γίνει υπηρέτης σα και όποιος από σας θέλει να είναι πρώτος πρέπει να γίνει δούλος όλων»

Η συνάντηση με τον Ιησού, μέσω του Λόγου του, ανοίγει τα μάτια μας, όπως συνέβη στον τυφλό Βαρτιμαίο, όπως αναφέρουν οι επόμενοι στίχοι³: μας απελευθερώνει από τη στενότητα των προτύπων μας, μας κάνει να αναλογιζόμαστε τους ορίζοντες του ίδιου του Θεού, το σχέδιό του για «νέους ουρανούς και νέα γη».

Εκείνος, ο Κύριος που πλένει τα πόδια⁵, με το παράδειγμά του αντιτίθεται στον άκαμπτο τρόπο αντίληψης των ρόλων της υπηρεσίας που οι αστικές κοινότητές μας, και μερικές φορές και οι θρησκευτικές, συχνά επιφυλάσσουν για κοινωνικά εύθραυστες κατηγορίες ανθρώπων.

Υπηρεσία σύμφωνα με τη χριστιανική έννοια σημαίνει να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Ιησού, να μάθουμε από αυτόν ένα νέο τρόπο κοινωνικής ζωής: να έχουμε εγγύτητα με όλους, όποια κι αν είναι η ανθρώπινη, η κοινωνική ή πολιτισμική τους κατάσταση, ολοκληρωτικά.

Όπως προτείνει ο John Anziani, μεθοδιστής πάστορας της Βαλδενσιανής Εκκλησίας, « [...] αποδεχόμενοι να θέσουμε την εμπιστοσύνη και την ελπίδα μας στον Κύριο που είναι ο υπηρέτης όλων, ο Λόγος του Θεού μας ζητά να δράσουμε στον κόσμο μας έστω και εν μέσω όλων των αντιφάσεών του, ως οικοδόμοι της ειρήνης και της δικαιοσύνης, ως γεφυροποιοί για τη συμφιλίωση μεταξύ των λαών».

Αυτή ήταν η εμπειρία του Igino Giordani, συγγραφέα, δημοσιογράφου, πολιτικού και οικογενειάρχη, σε μια ιστορική περίοδο που σημαδεύτηκε από τη δικτατορία. Για να εκφράσει την εμπειρία του, γράφει: «Η πολιτική είναι, με την χριστιανική έννοια την πιο έντιμη, μια «υπηρέτρια» και δεν πρέπει να γίνει αφέντης: δεν πρέπει να γίνει απάτη, ούτε κυριαρχία ούτε δόγμα. Αυτός είναι ο ρόλος και η σπουδαιότητά της: να είναι μια κοινωνική προσφορά, μια φιλανθρωπία στην πράξη: η πρώτη μορφή της φιλανθρωπίας της πατρίδας».

Με τη μαρτυρία της ζωής του, ο Ιησούς προτείνει μια συνειδητή και ελεύθερη επιλογή: να μη ζούμε πλέον επικεντρωμένοι στον εαυτό μας και στα δικά μας ενδιαφέροντα, αλλά να «ζούμε τον άλλον», προσπαθώντας να κατανοήσουμε τα συναισθήματά του, κουβαλώντας τα βάρη του και συμμετέχοντας στις χαρές του.

Όλοι μας έχουμε ευθύνες, μικρές ή μεγάλες και θέσεις εξουσίας: στην πολιτική και κοινωνική σφαίρα, αλλά και στην οικογένεια, στο σχολείο και στις διάφορες κοινότητές μας. Ας εκμεταλλευτούμε τις «θέσεις τιμής» μας για να θέσουμε τους εαυτούς μας στην υπηρεσία του κοινού καλού, οικοδομώντας δίκαιες και αλληλέγγυες ανθρώπινες σχέσεις.

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής